

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **M. L.**
bytem D.
zastoupená advokátem Mgr. Bc. Vladimírem Volným
sídlem Paroubkova 228, 344 01 Domažlice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2018, č. j. PK-RR/235/18,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2018, č. j. PK-RR/235/18, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 20 864,08 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2018, č. j. PK-RR/235/18, jímž žalovaný pro nepřipustnost zamítl odvolání JUDr. Františka Grznára, advokáta, Paroubkova 228, 344 01 Domažlice ze dne 18. 12. 2017 proti rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odboru výstavby a územního plánování ze dne 13. 12. 2017, č. j. MeDO-88033/2017-Šab (sp. zn. OVÚP-10702/2017). Tímto prvoinstančním rozhodnutím správní orgán dodatečně nepovolil stavbu „stavební úpravy rekreačního objektu ev. č. ,, ...“ na pozemku parc. č. x, x, x v k. ú. X.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně měla za to, že v odvolacím správním řízení nebylo nezákonně respektováno její právo na právní zastoupení, žalovaný nesprávně neakceptoval plnou moc, kterou žalobkyně udělila pro zastoupení v řízení advokátu, ve smyslu § 33 odst. 2 písm. d) správního řádu. Žalovaný měl nadále jednat s advokátem žalobkyně ve správním řízení.
3. Plná moc udělená ze strany žalobkyně byla tzv. generální plnou mocí, udělenou advokátu dle speciálních předpisů o advokacii, a vztahovala se na veškerá procesní řízení dle ustanovení § 33 odst. 2 písm. d) správního řádu bez dalšího. Ustanovení § 33 odst. 2 písm. d) správního řádu upravuje další způsob zmocnění na základě zvláštního zákona. Pod toto ustanovení lze zařadit např. generální plnou moc udělenou advokátovi podle zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii. K tomuto závěru došel např. také Poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu, konaný dne 10. 4. 2012 (závěr č. 113), a dále rovněž ve své rozhodovací správní praxi ústřední správní orgány, jak plyne např. z rozhodnutí Ministerstva dopravy ČR ze dne 30. 11. 2017, č. j. 922/2017-160-SPR/3.
4. Dle žalobkyně byl nesprávným postup, kdy správní orgán I. stupně bez dalšího plnou moc akceptoval a v řízení před správním orgánem s advokátem či substitutem advokáta jednal (odvolání včetně plných mocí přijal a odeslal žalovanému), a následně žalovaný požadoval doplnění plné moci pro odvolací správní řízení. Takový požadavek byl příliš formalistický a v rozporu se zásadou vstřícnosti správních orgánů. Obdobné bylo judikováno Nejvyšším správním soudem např. v rozhodnutí č. j. 6 Azs 31/2015-36.
5. K výzvě žalovaného ze dne 8. 2. 2018, č. j. RR/733/18, bylo žalobkyní, resp. advokátem žalobkyně sděleno, že plná moc, nacházející se ve správním spise, byla udělena advokátu ve smyslu § 33 odst. 2 písm. d) správního řádu a žalobkyně ji považuje za dostatečnou.
6. V případě zastoupení advokátem je presumována univerzálnost plné moci, takže platí, že jestliže by měla být omezena jen na určité úkony, muselo by se tak stát výslovně. Plnou moc je nutno vykládat ve prospěch zastoupení a zásadně je třeba vycházet z jejího smyslu, a nikoli jen z úzce gramatického výkladu. Žalobkyně poukázala např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 28/2006-49, č. j. 5 Azs 28/2009-72 a č. j. 2 As 29/2004-120.
7. Nelze přijmout argumentaci, obsaženou v odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 86/2015 ze dne 16. 7. 2015, když soud zde posuzoval jinou věc a závěr o generální plné moci vyslovil mimochodem jako „orbiter dictum“, navíc z odůvodnění rozhodnutí plyne, že generální plné moci advokátů jsou běžně ve správní praxi akceptovány a přijímány. Bylo by proti smyslu výkonu advokacie, pokud by byla restriktivně omezována. Rozsah zmocnění advokáta je dán jen a pouze dohodou mezi advokátem a klientem, a pokud advokát předloží generální plnou moc, měly by jí správní orgány bez dalšího akceptovat. Shora uvedené platí o to více v případě, že jde o významný

zásah do práv žalobkyně (dodatečné nepovolení stavby).

8. Z plných mocí, jež byly založeny ve správním spise, vyplývalo, že žalobkyně byla řádně zastoupena, a správní orgán měl s advokátem žalobkyně jednat i v odvolacím řízení. Nebylo tedy možné dospět k závěru, že odvolání v dané věci bylo podáno neoprávněnou osobou, jak to činil žalovaný.
9. Žalovaný se v důsledku nesprávného postupu nevypořádal se všemi námitkami, jež žalobkyně uváděla v odvolání. Šlo o zásadní vadu řízení, když v důsledku přílišného formalismu nebyl naplněn základní účel odvolacího řízení – věcný a právní přezkum napadeného rozhodnutí. I v případě, že by advokát podal odvolání, aniž by současně doložil plnou moc, která jej k tomu opravňuje, je třeba situaci vyložit tak, že účastnice je zastoupena advokátem a samotné nezaslání plné moci je pouhým respektovatelným opomenutím. Na zřeteli je totiž třeba mít vždy a v první řadě práva účastníka správního řízení a veškerá omezení plné moci, obsahová i časová, je třeba vykládat restriktivně, tedy ve prospěch toho, v jehož prospěch bylo odvolání podáno. Žalobkyně k tomu uvedla, že generální plná moc advokáta je bez dalšího akceptována všemi soudy, včetně správních soudů, a nebyl jediný důvod pro formalistický přístup žalovaného v dané věci. Žalovaný tak měl podané odvolání věcně projednat.
10. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že žalobkyně má právo na náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se k jádru žaloby zcela jasně vyjádřil již v napadeném rozhodnutí a před tím také ve výzvách, kterými byla žalobkyně opakovaně vyzývána k odstranění nedostatků plné moci. Odkaz žalobkyně na zákon o advokacii zde nebyl vůbec namístě. Zákon o advokacii totiž neupravuje jiný rozsah zmocnění než ten, který je uveden v § 33 odst. 2 písm. a) až c) správního řádu. Zákon o advokacii je stavovský předpis advokátů, kde jsou stanoveny především podmínky pro poskytování právních služeb advokáty a jejich práva a povinnosti. Dle závěru poradního sboru „*zákon o advokacii neobsahuje zvláštní druh smluvního zastoupení upravený ve vztahu k advokátům, pouze § 26 hovoří o pověření advokáta, v jehož rámci se může advokát dát zastoupit jiným advokátem.*“ Takže zde nemohl obstát ani odkaz na závěr poradního sboru, když ten byl evidentně vnitřně rozporný – jeho výrok byl v rozporu s jeho obsahem. Navíc v případě závěrů poradního sboru se nejedná o závazný výklad správního řádu, když ten může poskytnout pouze soud. Žalovaný k tomu citoval čl. 1 Statutu Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu.
12. Žalovaný dále konstatoval, že postup stavebního úřadu, kdy ten za zástupce žalobkyně považoval JUDr. Grznára, aniž by byla kýmkoliv předložena do řízení o dodatečném povolení stavby plná moc, byl chybný, a odvolací orgán se tuto nesprávnost snažil napravit tím, že k odstranění vad žalobkyni opakovaně vyzýval, žalobkyně však ani na opakovanou výzvu nereagovala. To, že prvostupňový orgán pochybil, neznamená, že odvolací orgán jeho chybu přijme a zatíží tak vadou i své vlastní rozhodnutí. Navíc bylo vůbec otázkou, jak se plná moc ve spise v řízení o dodatečném povolení ocitla. Podle podané žádosti o dodatečné povolení stavby ze dne 5. 1. 2017 žalobkyně jednala samostatně. Z žádného protokolu pak nevyplývalo, že by žalobkyně uvedla, že ji JUDr. Grznár zastupuje i v tomto řízení, a ve spise k řízení o dodatečném povolení stavby se nenacházela žádná

písemnost, která by tvrdila, že její přílohou je plná moc pro JUDr. Grznára. Vzhledem k obsahu plné moci je zřejmé, že si ji stavební úřad sám převzal z jiného spisu, jehož byla součástí, a odvolacímu orgánu byla tato skutečnost známa z jeho předchozí rozhodovací činnosti, což byl však nezákonný postup, poněvadž se nejednalo o plnou moc ve smyslu § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, ale o plnou moc pro konkrétní řízení podle § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu – bylo zde uvedeno, že plná moc je udělena pro stavební řízení sp. zn. OVÚP-9803/2015, č. j. MeDO-47021/2016-Šab, byla datována 9. 8. 2016 a zastoupení na základě ní bylo možno akceptovat pouze v tomto konkrétním řízení. Řízení o dodatečném povolení stavby bylo zahájeno dne 6. 1. 2017. Nyní vedené řízení tak bylo zahájeno několik měsíců poté, co byla stavebním úřadem převzata úplně jiná plná moc pro odlišné správní řízení – toto odlišné správní řízení bylo označeno druhem řízení (stavební řízení) a spisovou značkou. Nyní vedené řízení bylo však jiným druhem řízení, když se jednalo o dodatečné povolení stavby, navíc byla i odlišná spisová značka a v žádosti o zahájení řízení bylo uvedeno, že žalobkyně jednala samostatně. Stavební úřad tak neměl oprávnění do spisu vložit plnou moc z jiného řízení. Takovýto postup stavebního úřadu byl nesprávný, a proto považoval žalovaný za nutné, aby tato nejasnost byla odstraněna, vyzval tedy žalobkyni k doplnění plné moci výzvou č. j. PK-RR/545/18 ze dne 30. 1. 2018. Žalobkyně však na výzvu nereagovala, žalovaný obdržel pouze vyjádření JUDr. Grznára, který v příloze přiložil plnou moc, která ovšem rovněž neodpovídala požadavkům § 33 odst. 2 správního řádu, a proto žalovaný vyzval žalobkyni k jejímu doplnění opakovanou výzvou č. j. PK-RR/733/18 ze dne 18. 2. 2018. Ani na toto žalobkyně nereagovala, žalovaný opět obdržel pouze vyjádření JUDr. Grznára, ve kterém se navíc identifikoval jako osoba, která zastupuje J. Ž., nar. ..., jako osobu obviněnou z přestupku. Žalobkyně, která jediná mohla adekvátně reagovat a objasnit situaci ohledně zastupování její osoby i v řízení o dodatečném povolení stavby, tak zůstala naprosto nečinná a pasivní, žalovaný tedy musel rozhodnout tak, jak bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí.

13. Ani odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 31/2015-36 nemohl na dané věci nic změnit, když ten naopak zcela jasně dává za pravdu žalovanému – v rozsudku se hovoří o plné moci, která jasně vymezuje předmět a druh správního řízení. Žádné obdobné upřesnění však plná moc předložená JUDr. Grznárem odvolacímu orgánu dne 2. 2. 2018 neobsahovala.
14. Důvodné nebyly ani další odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu, když ve dvou případech se jednalo o rozsudky, které se vztahovaly k postupům podle starého správního řádu (zákon č. 71/1967 Sb.), jenž vůbec neobsahoval ustanovení obdobné § 33 odst. 2 správního řádu. Další rozsudek se pak týkal zastupování před správními soudy, tedy opět se zde jednalo o použití úplně jiných právních předpisů, než je právě ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu.
15. Žalovaný rozhodně nesouhlasil, že nelze použít argumentaci v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 86/2015, naopak použití tohoto odkazu bylo zcela namístě. Uvedený rozsudek byl totiž aktuální a vycházel z právních předpisů účinných v době rozhodování správního orgánu, na rozdíl od rozsudků citovaných žalobkyní. Daná věc rozhodně nebyla řešena jako „obiter dictum“, naopak ji Nejvyšší správní soud považoval za natolik významnou, že ačkoliv dle soudu neměl závěr soudu nižší instance vliv na zákonnost napadeného rozsudku, tak přesto chtěl Nejvyšší správní soud uvést závěr soudu nižší instance „do správných kolejí“, když zcela jasně uvedl, že generální plnou moc udělenou advokátovi nelze hodnotit jako plnou moc udělenou v jiném rozsahu na základě zvláštního zákona, když zákon o advokacii zvláštní úpravu zmocnění neobsahuje. Nelze

tedy ani souhlasit s tím, že správní orgány by měly bez dalšího akceptovat předloženou plnou moc advokáta. Správní orgány se nesmějí spokojit s předloženými podklady a nezkoumat je, právě naopak, musí zkoumat, jestli předložené podklady jsou schopny vyvolat takové následky, jaké účastníci řízení chtějí nebo předpokládají. Pokud zákonodárce stanovil jasné mantinely pro to, jak má plná moc vypadat, jaké má mít náležitosti, musí toto správní orgány a především také účastníci řízení akceptovat. Žalovaný upozornil žalobkyni na nedostatky předložené plné moci, pokud ale ta nereagovala ani na opakovanou výzvu, musí si za takový postoj nést následky, o nichž byla poučena. Zákonodárce měl jistě důvod pro to, aby do správního řádu včlenil § 33 odst. 2, tedy to, jaké náležitosti má mít předkládaná plná moc. Z uvedeného ustanovení je patrná zvýšená ochrana účastníků řízení před neoprávněným zastupováním; účastníkům řízení a jejich zvoleným zástupcům nezbyvá než tuto úpravu akceptovat a na eventuální výzvu k odstranění vad adekvátně reagovat.

16. K nesprávnému postupu stavebního úřadu žalovaný zopakoval, že to, že stavební úřad v řízení zaujme nějaký postoj, ještě neznamená, že tento postoj je správný a neměnný. Od toho, aby názor stavebního úřadu přezkoumal, je příslušný odvolací orgán, a ten může názor stavebního úřadu korigovat nebo úplně změnit. Odvolací orgán nepřejímá bez dalšího závěry prvoinstančního orgánu, ale sám je musí podrobit přezkoumání, zda jsou správné.
17. Žalovaný dále konstatoval, že pokud bylo odvolání zamítnuto jako nepřipustné, nebylo možné se vypořádat s odvolacími námitkami, protože rozhodnutí odvolacího orgánu se musí zabývat pouze důvody, pro které shledal podané odvolání nepřipustným.
18. Žalovaný doplnil, že žalobkyně na svých právech dotčena nebyla. Z posledního odstavce napadeného rozhodnutí bylo zřejmé, že když odvolací orgán konstatoval nedoložení zmocnění pro JUDr. Grznára, pak samozřejmě musel stavební úřad znovu doručit své rozhodnutí přímo žalobkyni, což se stalo. Žalobkyně pak na základě tohoto doručení podala proti rozhodnutí stavebního úřadu osobně odvolání, které bylo posouzeno jako včasné a přípustné, a žalovaný o něm vede odvolací řízení, kde vypořádá všechny námitky vznesené v odvolání.
19. Žalobkyně dále argumentovala, že i v případě, kdy by advokát podal odvolání, aniž by současně předložil plnou moc, která jej k tomu opravňuje, je třeba situaci vyložit tak, že účastnice je zastoupena advokátem a samotné nezaslání plné moci je pouhým respektovatelným opomenutím. Na zřeteli je totiž třeba mít vždy a v první řadě práva účastníka správního řízení a veškerá omezení plné moci, obsahová i časová, je třeba vykládat restriktivně, tedy ve prospěch toho, v jehož prospěch bylo odvolání podáno. Takovýto názor žalobkyně, který zde prezentoval její advokát, byl dle žalovaného naprosto nepochopitelný a velmi nebezpečný. Takový postup by byl zcela v rozporu s tím, co jasně a srozumitelně říká zákon. Podle § 33 odst. 1 se zmocnění k zastoupení prokazuje písemnou plnou mocí (plnou moc lze udělit i ústně do protokolu). Toto je naprosto konkrétně definovaný zákonný požadavek. Nedoložení plné moci je zcela zásadní vadou v řízení, i když zhojitelnou – správní orgány vyzvou k předložení, případně doplnění plné moci, avšak pokud se tak nestane, je to jednoznačný důvod pro zamítnutí odvolání jako nepřipustného, neboť bylo učiněno osobou, která k tomu nemá žádné oprávnění, tj. není sama účastníkem řízení, a pokud jedná za jinou osobu, tak ani přes výzvu nedoložila řádnou plnou moc, která by její zmocnění osvědčovala. Nedoložení plné moci tak nelze považovat za

nějaké „respektovatelné opomenutí“, ale za zcela zásadní vadu, kterou musí účastník na základě výzvy správního orgánu odstranit. Žalovaný zcela jednoznačně bral na zřetel práva žalobkyně, když vydal dokonce dvě výzvy k předložení plné moci, kde jí podrobně vysvětlil, v čem vidí problém. To, že žalobkyně ani na jednu nereagovala, nemůže jít k tíži žalovaného.

20. Konečně to, že soudy akceptují generální plnou moc advokáta, nebylo dle žalovaného nikterak překvapující, protože správní řád je jediný procesní předpis, který upravuje, jak má vypadat plná moc. Občanský soudní řád, soudní řád správní ani trestní řád takového ustanovení neobsahují, je pak zcela nepochybné, že zmocnění advokáta se řídí občanským zákoníkem a soudům postačí generální plná moc advokáta. U správního řádu je to však naopak, protože správní řád upravuje rozsah zmocnění, a proto je správní řád v tomto směru zákonem speciálním a použije se prvotně. Takže tvrzení, že soudy takového plné moci běžně akceptují, je bezpředmětné, protože soudy rozhodují podle jiných právních předpisů, než správní orgány.
21. Na závěr žalovaný zpochybnil, komu vůbec svědčí aktivní legitimace k podání žaloby. Vzhledem k tomu, že bylo rozhodnuto o odvolání JUDr. Grznára, nikoliv o odvolání žalobkyně, měl žalovaný vážné pochybnosti o tom, že žalobkyni svědčí aktivní legitimace k podání žaloby. Žalovaný nicméně setrval na správnosti svého postupu i napadeného rozhodnutí, a proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV.

Replika žalobkyně

22. V podané replice žalobkyně setrvala na svém dosavadním názoru, že žalovaný měl generální plnou moc akceptovat. Poukázala na jiné rozhodnutí ústředního správního orgánu a na stanovisko veřejného ochránce práv v jiné věci.

V.

Vyjádření účastníků při jednání

23. Účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

VI.

Posouzení věci soudem

24. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

25. Mezi účastníky je předmětem sporu, zda plná moc ze dne 2. 2. 2018 předložená JUDr. Františkem Grznárem prokazuje jeho oprávnění zastupovat žalobkyni v rámci správního řízení o žádosti žalobkyně týkající se „*stavebních úprav rekreačního objektu ev. č. X, X, X*“.
26. Podle § 33 odst. 1 správního řádu platí, že „*účastník si může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.*“

27. Podle § 33 odst. 2 správního řádu platí, že „Zmocnění může být uděleno
- a) k určitému úkonu, skupině úkonů nebo pro určitou část řízení,
 - b) pro celé řízení,
 - c) pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem, která budou zahájena v určené době nebo bez omezení v budoucnu; podpis na plné moci musí být v tomto případě vždy úředně ověřen a plná moc musí být do zahájení řízení uložena u věcně příslušného správního orgánu, popřípadě udělena do protokolu, nebo
 - d) v jiném rozsahu na základě zvláštního zákona.“
28. Soud má za to, že k vyřešení sporu panujícího mezi účastníky je nezbytné provést výklad právě citovaného § 33 odst. 2 správního řádu a odpovědět na otázku, zda předloženou plnou moc lze podřadit pod některý z typů zmocnění uvedených v daném ustanovení.
29. Z plné moci, kterou soud provedl při jednání k důkazu, vyplývá oprávnění zmocněnce, aby žalobkyni „obhajoval nebo ve všech právních věcech zastupoval, aby prováděl veškeré úkony, přijímal doručované písemnosti, podával návrhy a žádosti, uzavíral smíry, dohody a narovnání, uznával uplatněné nároky, vzdával se nároků, podával opravné prostředky, námitky nebo rozklady a vzdával se práva na jejich podání, uplatnění, vymáhal nároky, plnění nároků přijímal, jejich plnění potvrzoval, to vše i tehdy, je-li potřeba zvláštní plné moci. Tuto plnou moc uděluji v rámci rozsahu práv a povinností upravených právními předpisy, které jsou součástí právního řádu ČR, zejména k zastupování ve věcech trestních, správních, občanskoprávních, pracovněprávních, insolvenčních a exekučních.“ Jedná se tedy o tzv. generální plnou moc, tj. plnou moc, která opravňuje zmocněnce jednat jménem zmocnitele ve všech právních jednáních, které se zmocnitele týkají.
30. Soud se ztotožňuje se žalovaným, resp. s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 86/2015 – 22, na který žalovaný odkazuje, v němž kasační soud uzavřel, že „generální plnou moc udělenou advokátovi nelze hodnotit jako plnou moc udělenou „v jiném rozsahu na základě zvláštního zákona“ (tj. jako plnou moc ve smyslu § 33 odst. 2 písm. d), pozn. zdejšího soudu), když zákon o advokacii zvláštní úpravu zmocnění neobsahuje.“ Zároveň má soud za to, že generální plná moc není plnou mocí podle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, neboť v tomto ustanovení je upravena specifická forma zmocnění, jež se týká v budoucnu zahájených řízení s vymezeným předmětem, k nimž je příslušný určitý správní orgán. Plná moc předložená zástupcem žalobce nemůže z podstaty věci být ani plnou mocí pro určité řízení podle § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu, když jí zástupce byl zmocněn pro neurčitou množinu všech možných právních jednání, resp. řízení.
31. Podle mínění zdejšího soudu představuje generální plná moc zmocnění ve smyslu § 33 odst. 2 písm. a) správního řádu, konkrétně se jedná o plnou moc „ke skupině úkonů“. Jak již bylo uvedeno shora, generální plná moc opravňuje zmocněnce jednat ve všech právních jednáních týkajících se zmocnitele. Pokud bychom veškerá možná právní jednání vymezili jako množinu bodů A – Z, generální plná moc by zmocněnci umožnila jednat jménem zmocnitele ohledně jakékoliv z bodů této množiny. Platí, že rozsah plné moci „ke skupině úkonů“ může být různý - zmocnění je nezbytné udělit alespoň pro dva úkony (pokud by se totiž zmocnění vztahovalo pouze k jednomu jednání, například bodu A, šlo by o plnou moc „k určitému úkonu“ ve smyslu § 33 odst. 2 písm. a) správního řádu), například pro body A až C či M až X. Lze si ovšem představit i situaci, v níž dojde ke zmocnění ke všem bodům v rámci dané množiny, tj. k bodům A až Z, což bude představovat generální plnou

moc, zároveň se stále bude jednat o „skupinu úkonů“, která zahrnuje všechny prvky dané množiny. Soud shrnuje, že generální plná moc představuje jednu z možných variant zmocnění „ke skupině úkonů“ ve smyslu § 33 odst. 2 písm. a) správního řádu, tudíž žalovaný pochybil, kdy po žalobkyni, resp. jejím zástupci, požadoval předložení specifické plné moci pro určité správní řízení a nerespektoval generální plnou moc, kterou doložil zástupce žalobkyně.

32. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VIII.

Náklady řízení

33. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. má právo na náhradu nákladů řízení žalobkyně, jež měla ve věci plný úspěch. Soud proto žalovanému ukládá povinnost nahradit žalobkyni účelně vynaložené náklady řízení, které sestávají z následujících položek: 1) soudní poplatek za podanou žalobu ve výši 3 000 Kč; 2) odměna advokáta za čtyři úkony právní služby v plné výši, kterými se rozumí převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání repliky ze dne 23. 6. 2018 a účast na jednání soudu dne 30. 6. 2020, tj. podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů celkem 12 400 Kč; 3) náhrada hotových výdajů v souvislosti s těmito čtyřmi úkony právní služby, tj. podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu 300 Kč/úkon, celkem 1 200 Kč; 4) náhrada cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 5 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem Hyundai Elantra, reg. zn. x, z Domažlic do Plzně a zpět za účelem soudního jednání – základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“) činí 495,60 Kč (tj. 118 km x 4,20 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. a) vyhlášky č. 358/2019 Sb. činí 268,10 Kč (tj. 7,1 l/100km x 32 Kč/l x 1,18), celkem tedy 763,70 Kč; 5) náhrada za promeškaný čas strávený cestou z Domažlic do Plzně a zpět podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu v délce čtyř půlhodin činí 400 Kč; 6) částka daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést, ve výši 3 100,38 Kč. Celková výše nákladů v tomto řízení tedy činí **20 864,08 Kč**. Žalovanému byla určena přiměřená lhůta k provedení platby.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. června 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.